

endnu en tredie Uret. Det er jo tidt anført som en Fordel ved Fødsels- og Pleiestiftelsen, at det Barn, som der fødes, kan blive udsat til Pleieforældre, gjerne et barnløst Ægtepar af bedre Stand, som ønsker et Barn at opdrage, og som da faar et Barn derfra. Jeg vil henstille, om det ikke, naar man ellers tror paa, at der er Anlæg, som gaa i Arv fra den ene Slægt til den anden, i alle Maader vil være heldigt, naar man vil tage et fremmed Barn og opdrage det som sit eget, at det er et Barn af Forældre og en Slægt, som man kjender, saa at man kan tro, at der er Anlæg hos dette Barn, som kunne passe ind i de Forhold, hvori man selv lever. Ganske sikkert er der forældre-løse Børn nok, hvis Slægt man kjender, og som kunne behøve al den Kjærlighed, som saadanne barnløse Ægtefolk kunne vise dem, saa at man vistnok ikke behøver en kunstig Anstalt til at faae Pleiebørn frem, som man kan sende ud omkring til disse Folk. Endelig vil jeg henstille, om det ikke er et Ansvar, som Staten paatager sig ved at lette uregelmæssige Kjønnsforbindelser, naar den giver Anvisning paa et Sted, hvor Fødseler kunne foregaa, uden at det siden kommer Bedkommende til Skade paa gode Navn og Ære. Det er kun en ubetydelig Pengesum, der skal udbetales, og dermed er det Hele forbi. Det er navnlig denne sjette Paragraf, der forekommer mig at have en stor Betydning; men naar jeg nylig har seet anført, at der vil være noget Underligt i, at medens Mænd kunne unddrage sig Forpligtelsen til at lade deres Navn gaa i Arv til Børn, der avles udenfor Ægteffab, stulde der ved Ophøvelsen af Fødsels- og Pleiestiftelsens Privilegium berøves Kvinderne den Leilighed, som de nu have til at unddrage sig Stillingen som Moder, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg vilde ogjaa helst, at det One blev vedtaget med det Andet, saaledes at Mændenes Stilling i denne Henseende blev ens med Kvindernes. Jeg kunde godt ønske en Paragraf, som sagde, at de vægte Børn have Ret til at bære deres Faders Navn, naar det fuldstændig er konstateret, hvem der er Faderen, og saa i Forbindelse dermed en Paragraf, der ophævede Fødsels- og Pleiestiftelsens Privilegium, men saaledes ændret, som den ærede Justitsminister sagde.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal blot gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det, der nu blev fremst af den sidste ærede Taler. Min første Bemærkning skal være den, at det, som han navnlig i den første Del af sit Foredrag fremdrog, vil slet ikke kunne naaes blot ved at ophæve Fødsels-

og Pleiestiftelsens Privilegium. Dette Forhold, at en Familie, som anser det for en Æret paa sig, at en til den henhørende Kvinde har faaet et vægte Barn, vil søge at kaste Slør over det Hele ved at løse Forbindelsen mellem hende og Barnet saa hurtig som muligt, og saa vidt muligt følge for Fremtiden, hvorledes det hænger sammen, ved at stille dem ad, det vil ligesuldt finde Sted, selv om det nævnte Privilegium ophæves. Og vil man overhovedet benytte en saadan Argumentation, hvad Forfattere af Romaner og Noveller kunne udmale med levende Farver og paa bevæget Maade, saa skal jeg bemærke, at i Norge har man Sædet, der svarer til vor Fødsels- og Pleiestiftelsens Privilegium, saa at de digteriske Skildringer, som det ærede Medlem sigtede til, staa ved deres Værd, forsaavidt de have noget Værd, ganske uden Hensyn til, om dette Privilegium for Fødsels- og Pleiestiftelsen ophæves eller ikke. — Jeg skal dernæst tillade mig en praktisk Bemærkning, som jeg kan gjøre, fordi jeg i min Stilling ofte har havt Leilighed til at iagttage det paagældende Forhold, og det er denne, at det er ikke saaledes i Virkeligheden, at Menneker, der ønske at knytte et Barn til sig, og hvis Tanke det i Reglen er mulig i alt Fald senere at adoptere det, have et Ønske om at kjende Forældrene for i Kraft af Arveligheds-theorien at kunne uddrage en Slutning om, hvorledes Barnet vil blive en Gang i Fremtiden. Nei, det virkelige Forhold er, at saadanne Menneker ønske slet ikke at have Noget med Forældrene at bestille, de ønske tværtimod at indrette sig paa, saa vidt muligt, aldrig at komme til at se eller høre Noget til de Folk. Det er derfor netop Noget, som der sees paa som en Fordel i saa Henseende, at der slet ikke foreligger Noget om, hvem der er et saadant Barns Fader eller Moder. Det tør jeg med Bestemthed paastaa, at det er i Virkeligheden det langt overveiende Hensyn, thi jeg har som sagt ofte havt Leilighed til at se det, og jeg tilstaar, at jeg har aldrig stødt paa det Tilfælde, at man ønskede at kjende Forældrene for i Henhold til disse Arveligheds-theorier at kunne danne sig en Slags Mening om, hvad det kan ventes, at Barnet vil udvile sig til. Jeg skal slutte med, at min Hovedindvending imod det ærede Medlems Betragtning er egentlig den, at jeg tror, at han har gjort dette Spørgsmaal, om Fødsels- og Pleiestiftelsens Privilegium paa dette Punkt skal bevares eller ikke, til et altfor stort Spørgsmaal. Jeg tror, at det er et meget mindre Spørgsmaal, der slet ikke har saa vidtstrækkende Konsekventer.